ΓΡΑΦΕΙΑ — ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ
ΑΛΕΞ. ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ 177
ΤΗΛΕΦΩΝΑ:
ΣΥΝΤΑΞΙΣ: 24—94
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: 43—23
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.50

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΕΞΑΣΕΛΙΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
14
ΜΑΡΤΙΟΥ 1965
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ Κ'
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 6169

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ – ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1886

ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Ἡ Μόσχα ἐξακολουθεῖ τὰς ραδιοφωνικὰς ἐπιθέσεις της κατὰ τῆς ΕΡΕ. Καὶ συγχρόνως καλεῖ τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἑνώσεως Κέντρου εἰς ἐπίσκεψιν. Αὐτὸς καὶ μόνον ὁ διαφορισμὸς τῆς μεταχειρίσεως ἀρκεῖ ὄχι διὰ νὰ στηρίξῃ ὑπονοίας, ἀλλὰ διὰ νὰ δώσῃ ἁπτὰς ἀποδείξεις περὶ τῆς συνεργασίας τοῦ Κέντρου μὲ τὸν κομμουνισμόν. Εἶναι, τάχα, ἀνάγκη πλειόνων ἀποδείξεων, ὅταν καὶ τῶν ἐκλογῶν τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ἡ στενὴ συνεργασία εἰς τὴν Βουλὴν καὶ ἡ ἀνοχὴ τῆς προπαγανδιστικῆς δραστηριότητος τῆς ΕΔΑ καὶ τὸ κοινὸν μέτωπον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχουν συστρατευθῆ οἱ «δημοκρατικοὶ πολῖται» εἰς πόλεμον κατὰ τῆς λεγομένης Δεξιᾶς, διαπιστώνουν ὡς ἀναμφισβήτητον τὴν συμμαχίαν των; Ἐχθρός των ἡ Δεξιά. Ἀλλὰ ἡ Δεξιά, κατὰ τῆς ὁποίας ἀγωνίζονται, δὲν εἶναι οὔτε ὀλιγαρχικὴ ὀργάνωσις, οὔτε ἐξτρεμιστικὴ ἐκδήλωσις. Εἶναι ἡ συνισταμένη τῶν τιμίων, τῶν φιλησύχων, τῶν νομιμοφρόνων Ἑλληνικῶν συνειδήσεων, αἱ ὁποῖαι παρέμειναν ἀμόλυντοι ἀπὸ τοῦ κομμουνισμοῦ τὸ μίασμα καὶ ἀνέπαφοι ἀπὸ τὸν βόρβορον, τὸν ὁποῖον ἐξετόξευσεν ἡ κομματικὴ ἐμπάθεια τῶν σημερινῶν ἐπιβητόρων τῆς Ἐξουσίας.

Ἡ ΕΡΕ εἶναι δεξιά, μόνον ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι δὲν εἶναι ξενοκίνητος ἀριστερά. Εἶναι δεξιὰ ὡς ἱστορίας συνέχεια, ὡς παραδόσεων ἐπιταγή, ὡς ὑγιῶν πόθων ἑρμηνεία, ὡς ἐλπίδων διὰ μίαν καλλιτέραν αὔριον ἀναπτέρωσις. Ἐνῷ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὴν διεδέχθησαν καὶ οἱ ὁποῖοι ὡμίλουν περὶ... ἀποτινάξεως τοῦ ζυγοῦ τῆς ὀλιγαρχίας καὶ περὶ Κράτους Δικαίου, παρέδωκαν τῶν νόμων τὴν διαμόρφωσιν καὶ τῆς διοικήσεως τὴν διαχείρισιν εἰς τοῦ πολιτικοῦ νεποτισμοῦ τὴν ἀχαλίνωτον φαυλότητα. Ἡ ΕΡΕ κατέλυσε συστήματα καὶ μεθόδους, αἱ ὁποῖαι ἀνῆγον εἰς δόγμα κυβερνήσεως τοῦ κόμματος τὴν ἔννοιαν. Καὶ καθιέρωσε τὴν κομματικὴν ἀνεξιθρησκείαν, τῆς ὁποίας ἀδιάψευστον ἀπόδειξιν ἀπετέλεσαν ἡ ἀδιάβλητος ἐπιλογὴ τῶν Νομαρχῶν καὶ τῆς ὑπαλληλίας ἡ πλήρης ἀνεξαρτησία. Αἱ ἐκλογαὶ τοῦ 1956, αἱ ὁποῖαι ἀνέδειξαν νικήτριαν, ἔναντι τῆς συμμαχίας τοῦ Κέντρου καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ, τὴν ΕΡΕ, ὑπῆρξαν, πράγματι, ἡ εἰρηνικωτέρα καὶ ριζοσπαστικωτέρα εἰς ἀνατροπὰς καὶ δημιουργικωτέρα εἰς ἠθικὰς ἀποδόσεις ἐπανάστασις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Αἱ ἐπαναστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπιβάλλονται μὲ τῶν ὅπλων τὴν βίαν, δὲν δημιουργοῦν πάντοτε δίκαιον. Δίκαιον δημιουργοῦν αἱ εἰρηνικαὶ τῶν Λαῶν ἐξεγέρσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπιβάλλουν καὶ ἀξιοποιοῦν ἰδέας, εὐχύμους καρποὺς τῆς ὡρίμου συνειδήσεώς των.

Δὲν πρέπει νὰ παίζωμεν μὲ τὰς λέξεις. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ 1956, ἐν συνεχείᾳ ἐκείνης τοῦ 1952, θὰ ἀπετέλει ἀσήμαντον σταθμὸν εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς Ἑλλάδος, ἂν εἶχεν ἁπλῆν τὴν ἔννοιαν μιᾶς κυβερνητικῆς μεταβολῆς. Ἀλλὰ ὅλοι, ὀπαδοὶ καὶ καλόπιστοι ἀντίπαλοι, ἀντελήφθησαν καὶ ἐξακολουθητικῶς διεπίστωσαν, ὅτι εἶχε πολὺ εὐρυτέραν ἔννοιαν. Εἶχεν, ὅπως ἀπεδείχθη ἀδιαφιλονείκητα, τὴν ἔννοιαν μιᾶς κοσμογονικῆς διὰ τὴν Ἑλλάδα κινήσεως, τῆς ὁποίας αἱ γοργαὶ ἐξελίξεις ἐδημιούργησαν σταθμοὺς καὶ ἀφετηρίας μεγάλων ἐξορμήσεων.

Αὐτῶν τῶν ἐξελίξεων τὴν τεραστίαν σημασίαν κατώρθωσαν νὰ ἐπισκιάσουν ἡ συκοφαντία, ἡ δημοκοπία, ἡ κομματικὴ ἰδιοτέλεια καὶ ἀποχαλίνωσις. Καὶ ἐπέβησαν τῆς Ἀρχῆς ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι καὶ εἰς τὸ παρελθὸν μᾶς εἶχαν κυβερνήσει. Καὶ μᾶς εἶχαν ὁδηγήσει εἰς τὴν ἀπόγνωσιν. Ἀνέπτυξαν προγράμματα καὶ ἔδωκαν ὑποσχέσεις. Ἀλλὰ τὰ προγράμματα ἦσαν φραστικῶν ἐπιτηδεύσεων ἔντεχνοι προεκλογικαὶ συρραφαί. Καὶ αἱ ὑποσχέσεις ἐξεπληρώθησαν μέχρις ἐκεῖ, ὅπου ἐξηντλήθησαν τὰ ἀποθέματα τῶν νοικοκυρευμένων προβλέψεων τῶν Κυβερνήσεων Καραμανλῆ. Ὡμίλησαν περὶ ἐξυγιάνσεως. Ἀλλὰ ἀντὶ ἐξυγιάνσεως, ἀνέσκαψαν διὰ τῶν ἔργων των τὸν βυθὸν τοῦ τέλματος, διὰ νὰ ἀναδοθοῦν ἀποπνικτικώτεραι αἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ φαυλεπιφαύλου κομματισμοῦ. Ὑπέσχοντο τὴν ἀνασυγκρότησιν. Ἀλλά, ἀντὶ τῆς ἀναπλάσεως, προσέθεσαν εἰς τὰ συντρίμματα ἐρείπια. Καὶ ἐναβρύνονται τώρα, πιστεύοντες, ὅτι ὁ ὑψούμενος κονιορτὸς ἐκλαμβάνεται ὡς λιβανωτὸς εὐλογίας τῶν... ἔργων των.

Ἐκαλλιέργησαν, δυστυχῶς, καὶ θέλουν τὴν Ἑλλάδα νὰ ζῇ μίαν περίοδον, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἀπάτην ὡς γνώρισμα τῆς πολιτικῆς ζωῆς της. Καὶ εἰς μίαν ἀτελείωτον ἀνασυγκόλλησιν τῶν θραυσμάτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπηρτίσθη τὸ Κέντρον, πιστεύουν ὅτι ἐξαντλοῦνται ὅλαι αἱ σύγχρονοι ἀπαιτήσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ὡς ἐὰν τοῦ Λαοῦ αἱ ἀνάγκαι ἐταυτίζοντο μὲ τὰς φιλοδοξίας τῶν προσώπων καὶ ἱκανοποιοῦντο μὲ τὴν ἐναλλαγὴν τούτων εἰς τὰ Ὑπουργεῖα.

Κανείς των δὲν ἔχει συλλάβει τὴν προβληματικότητα τῆς ἐποχῆς. Καὶ κανείς των δὲν ἔχει διεισδύσει εἰς τὴν ψυχολογίαν τῶν μαζῶν, τῶν ὁποίων σήμερον εἶναι ἔκδηλος ὁ κάματος ἐκ τῶν τραγικῶν διαψεύσεων. Καὶ τῶν ἀγαθῶν πολιτῶν, ποὺ τοὺς ἠκολούθησαν, τὴν τραγικωτέραν διάψευσιν ἀποτελεῖ ἡ ἔκδηλος πλέον συνεργασία τῆς Κυβερνήσεως μὲ τὸν Κομμουνισμόν.

Ὁ Κομμουνισμός, κατατροπωθεὶς εἰς τὸν ἀγῶνα του κατὰ τοῦ Ἔθνους, ἔθεσεν εἰς τὴν θήκην της τὴν αἱμοβαφῆ μάχαιράν του. Ἀλλὰ ἀπὸ τῶν ἐκλογῶν τοῦ Νοεμβρίου 1963 καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ Φεβρουαρίου 1964 τὴν ἀνέσυρε. Καὶ τὴν ἐκάλυψεν ὑπὸ τὸν «δημοκρατικὸν» μανδύαν τῆς ἡγεσίας τῆς Ἑνώσεως Κέντρου. Ἐχρειάσθη «ἐθνικόφρονας». Καὶ τοὺς εὑρῆκεν εἰς τὸν ἀντικαραμανλικὸν φανατισμὸν καὶ τὴν ἄμετρον φιλαρχίαν τῶν ἀδιορθώτων ὑπολειμμάτων τοῦ παρελθόντος. Ἔτσι ἐχρειάσθη καὶ ἔτσι εὑρῆκεν, ὅπως παντοῦ, ὅπου ἐπεκράτησε, τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τοῦ γεφυρώνουν τὸν δρόμον. Εἰς ὅλας τὰς χώρας, τὰς ὁποίας ὑπεδούλωσε, τὰς φιλοδοξίας καὶ τὰ πάθη τῶν ἀφελῶν ἐθνικοφρόνων ἐχρησιμοποίησεν ὡς προπέτασμα καπνοῦ. Καὶ αὐτῶν τῶν ἀφελῶν, ἀλλὰ παθολογικῶς φιλάρχων, ἐθνικοφρόνων ἐξαίρει τώρα τὴν δημοκρατικότητα ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῶν Μόσχας. Καὶ ἐπιτίθεται κατὰ τῆς ΕΡΕ, τῆς ὁποίας καταγγέλλει «τὴν τυραννίαν». Ὡς ἐὰν ἐχρειάζοντο διὰ νὰ φωτισθοῦν οἱ ἐθνικόφρονες Ἕλληνες — ἀσχέτως κομματικῆς παρατάξεως — τὴν γνώμην τῶν Ρώσσων προπαγανδιστῶν, διὰ νὰ μάθουν ποῖος ὑπῆρξεν ὡς Κυβερνήτης ὁ Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς. Ἀλλὰ ὅλοι οἱ Ἕλληνες πατριῶται τὸν γνωρίζουν. Καὶ γνωρίζουν, ὅτι ὑπῆρξεν ὁ ἰσχυρὸς καὶ δυναμικὸς ἀρχηγός, τοῦ ὁποίου τὸ κῦρος ἐθεμελίωσε τὴν πειθαρχίαν καὶ ἡ φωτεινὴ προσωπικότης ἔδωκε τὸ κῦρος τῶν μεγάλων ἀποφάσεων καὶ τὴν σφραγῖδα τῶν μεγάλων ἔργων. Αὐτὸ τὸ ἔργον συνεχίζει, ἄξιος διάδοχος, ὁ Παναγιώτης Κανελλόπουλος. Καὶ ἀπευθύνεται εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὑπερήφανος διὰ τὴν ἀποστολήν του καὶ ἀδιάφορος διὰ τὰς ἐπιθέσεις τῶν κομμουνιστῶν. Διότι ἑρμηνεύει τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς τῆς ΕΡΕ καὶ συγκεντρώνει ἐν ἑαυτῷ καὶ τὸ ἀπέραντον γόητρον τοῦ ἀξίου ἀρχηγοῦ καὶ τὰς τεραστίας ἠθικὰς δυνάμεις καὶ ἱκανότητας, αἱ ὁποῖαι ἐξασφαλίζουν τῆς ἀναπλάσεως τὴν ἀπρόσκοπτον ἐξέλιξιν.

Ἔντρομος ἀπὸ τὸν σεισμόν, ὁ ὁποῖος κλονίζει τὸ ἔδαφος ὑπὸ τοὺς πόδας της, ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑνώσεως Κέντρου ἐδέχθη εὐχαρίστως τὴν ἐκδήλωσιν ἀλληλεγγύης τῆς Μόσχας εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς... ὑποθέσεως τῆς Δημοκρατίας!!

Αὐτὸ καὶ μόνον ἀρκεῖ. Καὶ ἐπιβεβαιώνει τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλὲς τῆς «Αὐγῆς» ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ τῶν κομμουνιστῶν τὸ παραλήρημα διὰ τὴν ἐπισφράγισιν τῆς συμμαχίας ἐγχωρίων συνοδοιπόρων καὶ ξένων, ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος, καπήλων τῆς ἀρχομανίας των.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΠΡΩΗΝ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Α. ΒΕΤΣΟΥ

Συμπολῖται,

Θεωρῶ χρέος μου νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί σας, διὰ νὰ σᾶς ἀναπτύξω τὰς σκέψεις, αἵτινες μὲ ὡδήγησαν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ παραιτηθῶ ἐκ τοῦ ἀξιώματος τοῦ δημοτικοῦ συμβούλου.

Καθὼς ἀνέφερα εἰς τὴν ἐπιστολήν μου πρὸς τὸν ἀξιότιμον κ. Νομάρχην Ἀχαΐας, παρητήθην «ἵνα εὑρίσκωμαι εἰς ἠθικὴν συνέπειαν πρὸς ἐμαυτὸν καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ λαοῦ».

Ὑπηρέτησα τὴν πόλιν ὡς Δήμαρχος, ἐπὶ 13 μῆνας, μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1949—1950, στηριζόμενος εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς τότε Κυβερνήσεως, διότι δὲν εἶχον εἰσέτι γίνει ἐκλογαὶ μετὰ τὴν Ἀπελευθέρωσιν. Ὑπηρέτησα τὴν πόλιν ὡς Δήμαρχος, ἐπὶ πέντε καὶ πλέον συνεχῆ ἔτη, ἀπὸ 1959—1964, βάσει τῆς λαϊκῆς ἐτυμηγορίας, ἥτις ἔταξε τὴν παράταξίν μας εἰς τὴν πρώτην θέσιν, καὶ τῆς συμφώνου ψήφου τῶν ἐκλεκτόρων τοῦ Δήμου. Καὶ ὡς ὑποψήφιος Δήμαρχος κατῆλθον εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς 5ης Ἰουλίου 1964, ταχθεὶς ἀπὸ τὴν πλειοψηφίαν τοῦ Λαοῦ πάλιν εἰς τὴν πρώτην θέσιν. Ἠσθάνθην, ἑπομένως, ὅτι δὲν μοῦ ἐπετρέπετο νὰ παραμείνω εἰς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον ὡς ἁπλοῦν μέλος αὐτοῦ, ἔπειτα ἀπὸ τὴν γνωστὴν συναλλαγὴν τῆς 30ῆς Αὐγούστου π. ἔ.

Θὰ ἠδυνάμην ἔκτοτε νὰ παραιτηθῶ. Δὲν τὸ ἔπραξα δμως, διότι ὤφειλα νὰ ἀγωνισθῶ, ἐκεῖ ὅπου προβλέπεται ἀπὸ τὴν νομοθεσίαν τῆς πατρίδος μας, διὰ τὴν ἀκύρωσιν μιᾶς σκευωρίας τῶν παρασκηνίων, στρεφομένης ἐναντίον καὶ τῆς πραγματικῆς θελήσεως τοῦ Λαοῦ καὶ ἐναντίον τοῦ καλῶς νοουμένου συμφέροντος τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον τοῦ Ἔθνους μας.

Εἰς τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας προσεφύγομεν:

1) Χάριν σεβασμοῦ πρὸς τὸν Λαὸν τῶν Πατρῶν.

Ὄχι χάριν σεβασμοῦ μόνον πρὸς τὰς 17.000 τῶν ἐκλογέων, οἵτινες ὑπεστήριξαν τὴν παράταξίν μας καὶ τῆς ἔδωσαν τὴν πρώτην θέσιν. Ἀλλὰ χάριν σεβασμοῦ πρὸς τὴν συντριπτικὴν πλειοψηφίαν τῶν ὑγιῶς καὶ ἐθνικῶς σκεπτομένων συμπολιτῶν, οἵτινες, ἐὰν τοὺς ἐδίδετο ἡ δυνατότης, ὡς ἄλλοτε, διὰ μιᾶς δευτέρας ψηφοφορίας, νὰ ἐκλέξωσι μεταξὺ τῶν δύο πρώτων ψηφοδελτίων, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν θὰ ἐδίσταζον νὰ ἐκλέξωσι κατὰ τὴν ἐπιταγὴν τῆς συνειδήσεώς των. Ἔδει, ἑπομένως, νὰ ἐπιδιωχθῇ ἀκύρωσις τῆς δημαρχαιρεσίας, ὡς σαφῶς ἀντιθέτου πρὸς τὴν θέλησιν τῆς μεγάλης καὶ συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ.

2) Χάριν ἐξυπηρετήσεως τοῦ τοπικοῦ συμφέροντος.

Τὸ συμφέρον τοῦ Δήμου, ὅπως διεκήρυξα εἰς τὸν λόγον μου τῆς 3ης Ἰουλίου 1964, εἶναι «νὰ ἔχῃ ἄρχοντα προερχόμενον ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ λαοῦ, ἀδιακρίτως κομματικῆς τοποθετήσεως, καὶ δυνάμενον νὰ ὁμιλῇ ἐξ ὀνόματος ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ, πρὸς πάντας, δὲν εἶναι δὲ συμφέρον νὰ ἀποτελῇ ἐξάρτημα ἢ δημιούργημα οἱουδήποτε κόμματος, διότι μόνον ὁ δημοτικὸς ἄρχων, ὁ ὁποῖος εἶναι πράγματι ἀκομμάτιστος — ὅπως πιστεύω καὶ ὑπερηφανεύομαι ὅτι ὑπῆρξα, μὲ ἀποδείξεις ἀκλονήτους — ἠμπορεῖ νὰ προσφέρῃ σημαντικὰς ὑπηρεσίας πρὸς τὴν πόλιν του, ἀδιαφόρως πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τῶν κυβερνήσεων».

Κατὰ συνέπειαν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξυπηρετήσῃ μίαν πόλιν ὡς δήμαρχος, ἄτομον ἄνευ ἰδίας ἡγετικῆς προσωπικότητος, ἁπλοῦν δημιούργημα τῶν παρασκηνίων καὶ ἐξάρτημα ἑνὸς κόμματος, εἴτε ἑνὸς παράγοντος. Οἱ Δῆμοι, λόγῳ μακροτάτης παραδόσεως ὑπερκομματικῆς διοικήσεως, ἔχουν ἀνάγκην ἀνεξαρτησίας καὶ ὄχι ὑποτελείας. Ἔχουν ἀνάγκην ἀρχόντων καὶ ὄχι ὑπηρετῶν. Ἀπετέλεσεν ἡ γνωστὴ συναλλαγὴν πρᾶξιν ἀντίθετον πρὸς τὸ συμφέρον τῆς πόλεως. Ἔδει, ἑπομένως, νὰ ἐπιδιωχθῇ ἀνατροπή της.

3) Χάριν ὑπερασπίσεως τοῦ γενικωτέρου ἐθνικοῦ συμφέροντος.

Διότι πρέπει νὰ μᾶς ἐνδιαφέρῃ, ὡς Ἕλληνας, ὑπεράνω κομμάτων, σκεπτομένους ἐθνικῶς, τὸ γενικώτερον συμφέρον, καὶ νὰ μᾶς ἀνησυχῇ ὁ κίνδυνος ἐκ τῆς ὑπούλου κομμουνιστικῆς διαβρώσεως.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπόρριψιν τῆς προσφυγῆς μας, δὲν εἴχομεν ἄλλην ὁδόν, ἀπὸ τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, διὰ τὸν πρόσθετον λόγον, ὅτι δὲν βλέπομεν πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ προσφέρωμεν θετικήν τινα ὑπηρεσίαν, συμμετέχοντες τῶν ἐργασιῶν του, λόγῳ τῆς ἐκδηλουμένης ἐκεῖ κομματικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐμπαθοῦς, δυστυχῶς, ἀτμοσφαίρας ἐναντι τοῦ δημιουργικοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον παρουσιάσαμεν εἰς τὸν Δῆμον.

Τὸ ἔργον μας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μειωθῇ ἀπὸ τὰς ἀρνητικὰς ἐπικρίσεις. Παρελάβομεν τὸν Δῆμον μὲ προϋπολογισμὸν 28 περίπου ἑκατομμυρίων καὶ τὸν ἀνεβιβάσαμεν εἰς 59 ἑκατομμύρια, χωρὶς νὰ ἐπιβάλωμεν νέας φορολογίας εἰς τὸν λαόν. Ἐκάμαμεν τὸν Δῆμον περισσότερον νοικοκυρευμένον καὶ περισσότερον εὔπορον. Καὶ ἐξετελέσαμεν ἔργα, τὰ ὁποῖα κατέστησαν τὴν πόλιν εὐπρεπῆ, ἰδίως εἰς τὰς συνοικίας. Δὲν ἐπολυπραγμονήσαμεν, ὀνειρευόμενοι τὰ ἀπραγματοποίητα, ὅταν τὰ παπούτσια τῶν συμπολιτῶν ἐβουτοῦσαν εἰς τὴν λάσπην. Ἐκάμαμε δρόμους, ὅσους δὲν εἶχαν γίνει ποτέ. Καὶ τὴν ἀποχέτευσιν καὶ τὴν ὕδρευσιν καὶ τὴν καθαριότητα καὶ τὸν φωτισμὸν προωθήσαμεν, διότι αὐτὰ τὰ ἔργα ἔχουν δικαιωματικὸς προτεραιότητα. Καὶ πόρους νέους ἐξησφαλίσαμεν εἰς τὸν Δῆμον καὶ τὸν «Γλαῦκον» ὑπερησπίσαμεν, ἐν γένει δὲ οὐδεμίαν παρελείψαμεν προσπάθειαν ὑπὲρ τῆς ἀγαπητῆς μας πόλεως. Οἱ διάδοχοί μας, οἱ τόσον πρόχειροι εἰς ἐπικρίσεις, θὰ ἔδει νὰ αἰσθάνωνται εὐτυχεῖς μίαν ἡμέραν, ἐὰν ἠδύναντο ἔστω καὶ νὰ ἰσοφαρίσουν τὰ ἰδικά μας ἐπιτεύγματα, πρᾶγμα ἀμφίβολον, ὅμως, λόγῳ τῶν μειονεκτημάτων τῆς ἀναδείξεώς των.

Ἡμεῖς, θὰ εἴμεθα πάντοτε ἀγωνισταὶ τῶν συμφερόντων τῆς πόλεως — καὶ ἐκτὸς τοῦ Δήμου εὑρισκόμενοι. Ἀλλὰ καὶ ἐντὸς αὐτοῦ, θὰ ἀγωνιζώμεθα ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν μας Δημοτικῶν Συμβούλων.

Τέλος, θεωρῶ ὑποχρέωσίν μου νὰ εὐχαριστήσω καὶ αὖθις θερμῶς τοὺς συμπολίτας, τοὺς τιμήσαντας ἡμᾶς διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης των καὶ παντοιοτρόπως ἐκδηλώσαντας τὴν συμπάθειάν των διὰ τὴν περιπέτειαν, ἥτις ἐπεφυλάχθη, ἀτυχῶς, εἰς τὴν θέλησιν τῆς πλειοψηφίας τοῦ Πατραϊκοῦ Λαοῦ. Τοὺς διαβεβαιῶ ὅλους, ὅτι θὰ ἐξακολουθήσω ἔχων τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πόλεως:

—Μὲ ἥσυχον συνείδησιν διὰ τὸ παρελθόν.
—Μὲ ἀγωνιστικὴν ἀφοσίωσιν διὰ τὸ παρόν.
—Μὲ πεποίθησιν διὰ τὸ μέλλον.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α. ΒΕΤΣΟΣ

Πάτραι, 14 Μαρτίου 1965

Τὰ θέματα τοῦ λαοῦ δὲν ἐπιλύονται μὲ «λόγια»

Η ΑΛΛΟΠΡΟΣΑΛΛΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΕΠΕΚΤΕΙΝΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΤΟΜΕΑ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ ΘΕΜΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΙΣΟΖΥΓΙΟΥ

Διαπιστοῦται πλήρης ἀπομόνωσις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ σωρεῖαν σφαλμάτων εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς κρατικῆς μηχανῆς

ΣΥΣΣΩΡΕΥΟΝΤΑΙ ΔΙΑΡΚΩΣ ΚΑΙ ΝΕΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Εἰς ἀδιέξοδον ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως

ΑΘΗΝαι, 13.— Οἱ ἔγκυροι κύκλοι, σχολιάζοντες σήμερον τὴν ἀπειλὴν διογκώσεως τῶν διαφόρων προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησεν ἡ ἐπιπολαία πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως, τόσον εἰς τὸν ἐσωτερικόν, ὅσον καὶ εἰς τὸν ἐξωτερικὸν τομέα, ἐτόνιζον, ὅτι ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Γ. Παπανδρέου εὑρίσκεται εἰς δυσχερῆ θέσιν.

Αἰτία, βεβαίως, τῆς ἐπικρατούσης καταστάσεως ὑπῆρξε πάντοτε ἡ ἀλλοπρόσαλλος πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου εἰς τὸν ἐξωτερικὸν τομέα, ὥστε νὰ ὁδηγήσῃ τὴν Ἑλλάδα εἰς πλήρη ἀνυπολησίαν, εἰς δὲ τὸν ἐσωτερικὸν τομέα νὰ δημιουργήσῃ θέματα εἰς τὸν Στρατὸν καὶ τὴν Διαιοσύνην καὶ νὰ ἐπιφέρῃ βαρύτατον ρῆγμα εἰς τὴν ἀνωτάτην ἡγεσίαν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων.

Ἐν τῷ μεταξύ, καὶ εἰς τὸν οἰκονομικὸν τομέα ἡ Κυβέρνησις καλύπτει ἤδη τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ μὴ διακρίνῃ τὰ δίκην ἀλληπαλλήλων κυμάτων διογκούμενα προβλήματα ἐκ τῆς διαταραχῆς τοῦ συναλλαγματικοῦ ἰσοζυγίου, τοῦ σιτικοῦ, τοῦ μισθοδοτικοῦ θέματος καὶ γενικῶς ὅλων τῶν συναφῶν προβλημάτων.

Τέλος, ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Βορειοατλαντικῆς Συμμαχίας χαρακτηρίζεται μὲ τὴν πλήρη ἀνυπολησίαν τῶν ἑταίρων τῆς Συμμαχίας καὶ μὲ τὴν ἐκμηδένισιν τῆς πρὸς τὴν χώραν μας ἐμπιστοσύνης.

Αἱ Ἑλληνο - Τουρκικαὶ σχέσεις διακρίνονται καὶ αὐταὶ ἀπὸ τὴν πλήρη Ἑλληνικὴν ἀδράνειαν, ἡ ὁποία ἐπιτρέπει εἰς τὴν Τουρκίαν νὰ συνεχίζῃ ἀπροκαλύπτως τὴν ἐκρίζωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ εἰς τὸν Τουρκικὸν Τύπον νὰ ἐξαπολύῃ ἀπειλὰς κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

ΔΙΑ ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΣΟΒΙΕΤ

Σήμερον εἰς τὴν Ρωσίαν ἐκλογαί!

2.000.000 ὑποψήφιοι διεκδικοῦν τὴν ψῆφον

ΜΟΣΧΑ, 13.— Πολλὰ ἑκατομμύρια Ρώσσων πολιτῶν θὰ προσέλθουν αὔριον (σήμερον) εἰς τὰς κάλπας διὰ νὰ ἐκλέξουν τὰ 44 μέλη χιλιάδων τοπικῶν Σοβιὲτ. Οἱ ὑποψήφιοι δὲν εἶναι ὅλοι μέλη τοῦ Κ.Κ., δὲν θὰ ἠδύναντο ὅμως νὰ ἐκθέσουν ὑποψηφιότητα ἄνευ τῆς ἐπισήμου ἐγκρίσεώς του. Οἱ ὑποψήφιοι τῶν αὐριανῶν (σημερινῶν) ἐκλογῶν ὑπερβαίνουν τὰ 2.000.000.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Ἄλλοτε, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀνῆκε στοὺς ἀγροὺς καὶ ζοῦσε κατὰ φύση, ἐξαρτιώταν κι' ἀπὸ τὴς ἰδιοτροπίες της. Ἡ σκέψη του, ὅμως, ἦταν πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Ἄλλοτε, λοιπόν, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος ἔπασχε, γιὰ νὰ ἀμβλύνῃ τὴς ἀντιθέσεις τῆς ζωῆς καὶ τῆς μοίρας του, κατέφευγε σὲ ἀπροσδιόριστες μυστηριώδεις δυνάμεις, ποὺ ἐπιδροῦσαν φανταστικὰ ἐπάνω του. Ἀργότερα πάλιν, τὸ ἴδιο τὸ ἔνστικτό του τὸν ὠδήγησε στὴ θεραπεία, ὅπως καὶ τὰ ζῶα. Ἔτσι ἀνακάλυψε ἕνα - ἕνα τὰ φάρμακα πάνω στὴν ἴδια τὴ γῆ καὶ σιγὰ - σιγὰ ὅλες ἡ παληὲς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου ξεπεράστηκαν μὲ τὴν ἐπιστήμη. Ἄπληστα ζήτησε τότε ὁ ἴδιος νὰ πιῇ ἀπὸ τὴ βρύση, ποὺ ἐπήγασε ἡ καινούργια ἐνέργεια τῆς ζωῆς. Καὶ μέσα ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ χοάνη τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα γεννήθηκε ἕνα καινούργιο καὶ διαφορετικὸ προϊόν:

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, ποὺ ἔχει συμφιλιωθῆ μὲ τὴν ἐποχή, πρέπει νὰ ξέρῃ πολλά. Ὁ πόθος τῆς μάθησης κατώρθωσε νὰ ἑνωθῇ μὲ τὴν πραγματικότητα, ποὺ ἔχει ἀποτινάξει ὅλα τὰ σκοτάδια τῶν πρωτογόνων. Τώρα, κάθε ἄνθρωπος συνταράσσεται ἀπὸ χίλιες ἀνησυχίες, γιατί οἱ καινούργιοι καιροὶ ἤρθαν νὰ ἐκφραστοῦν μὲ μιὰ ἰδιαίτερη γλῶσσα, ποὺ ἀντηχεῖ ὑπόκωφα σ' αὐτὴ ἡ νότα τοῦ νέου κόσμου. Ταὐτόχρονα, ὅμως, συντονίστηκαν καὶ οἱ χτύποι τῆς καρδιᾶς, ἕτοιμοι νὰ περιβάλουν μὲ στοργὴ τὸ ἀκατανίκητο αὐτὸ ξεχείλισμα, ποὺ βρίσκεται πάντα σὲ ζύμωση.

Κάθε ζωντανὸ πλάσμα ποὺ ἔχει τὴ λειτουργία τῆς ἀναπνοῆς, πρέπει καὶ νὰ βρίσκεται σὲ ἄμεση σχέση καὶ μὲ τὸ χρόνο. Δυστυχῶς, ὅμως, ὑπάρχουν περιπτώσεις, ποὺ